څه ليكل يا ليك پوهه

د

ارواښاد استاد ګل پاچا «الفت»

www.ulfat de

فهرست

سرليک | مخ

دعا 1
رحم وکړه 2
سودا ګره! 3
خلك وپيژنئ! 4
دکوم ځای دی؟ 5
کوم يو ښه دی؟ 6
وښيه څوك دی؟ 6
رشوت خوره! ته راپه يادشوې 7
سياست 7
خلك څه وائي؟ 7
څوك وائي؟؟ 8
څه وکړو؟؟ 9
ووېرېږئ اومه وېرېږئ! 10
استاذويل! 11
عجيب انسان 13
خان لالا 13
رشوتونه 14
دمتملقينو منطق 15
د ښځو ډار 15
موږ په هرچاپسې نه ځو 15
په خروکښې هم الفت شته 15
درجب خان دعوتنامه 16
نتيجه يعني څه؟ 16
انسان يعني څه 17
خوشحالي اوغم 18
آرزو 19

بسم الله الرحمن الرحيم

دعا

دټول جهان واكداره! ته هر څه لرې او هرڅه كولى شې د هرچا اميد تاته كېږي او هر څوک هرڅه له تاغواړي، ستا

خزانې اوكار خانې ډكې دي، ستا په باغونوكښې دشودو، شرابو اوعسلو ويالې بهېږي.

ستابخششونه اوانعامونه بې پايانه دي، ستا د رحمت نور په ځمكو او اسمانو كښې نه ځائيږي.

فقيران اومسكينان درنه د ډوډۍ سوا ل كوي.

ماړه او بډايان درنه اشتها او د هضمولو قوت غواړي.

څوک درنه په زاريو او دعا ګانو اولادونه غواړي ځنې وائي چې ما ل او دولت راكړه!

يو وائي جنت مې په كار دى بل وائي له د وزخه امان اوپناه غواړم.

څوک د حورو شوقمن دى او د چا غلمانو ته نيم زړه نشته.

مرتبې او لوړې درجې له تاسره دي، كاميابي اوموفقيت ستاپه توفيق حاصليږي.
دين او دنيا ستا په لاس كښې دي، راحت او زحمت، عزت او ذلت ستا له خواانسان ته رسي.
بهار او خزان ته راولې، مرګ او ژوند ستا په اختيار كښې دي.
هرڅه ته كوې او هرڅه له تاغوښتل كيږي.
ددې جهان او د هغه جهان اجرونه، خيرونه، خوندونه او خوشحالى خلكو ته وركوې.
زه پوهېږم چې تاسره هرڅه شته.
مګر زه هر څه نه غواړم.
زما دعا او د زاهدانو دعا، زما ارزو او دپاد شاهانو ارزو يو راز نه ده.

زما سوا ل دبډايانو اومسكينانو له سوا ل ډېر فر ق لري.

زه نه وايم چې ځمكې او پيسې راكړه.

نه غواړم چې عزت مې ډېرلوړ او رتبه مې لوړه شي.

موټرونه اواسونه مې نه دي په كار.

قصرونه او عمارتونه نورو ته وركړه!

پټې او باغونه هغه چاته وبخښه چې په خاورو نه مړيږي.

په بانکونوکښې دسودا ګروپیسې زیاتې کړه.

دبزرګی اعتبارمه راکوه! ځکه چې ستا په اطاعت اوعبادت له خلکو نه اجراو عزت غوښتل راته ښه نه ښکاره کېږي.

زه له دې ټولو نه تېریم او نور څه غواړم.

زه هغه څه غواړم چې ته یې هم غواړې او په طلب کښې یې یې.

هو! زه ستا له رضانه خلاف څه نه غواړم.

زه وایم په جهان کښې د ظلم بیرغ نسکور کړه.

حق او عدالت ته قوت ورکړه!

په زړونوکښې رحم او د خیر مینه واچوه!

په دماغونوکښې د حق نوراو د حقیقت رڼا پیداکړه!

ته کولی شې چې د ظلم قوت په وړو وړو کاڼو میده میده او ذرې ذرې کړې یا د هوا په میاشو ظالمان تباه کړې.

مګر موږ د اتوم په بمونو هم داکار نشوکولی.

رحم وکړه

دتورې کېږدی او د ډېرو رمو خاونده!
په دې سره او تکنده غرمه کښې.
په دې وچه بیدیا اوسپیره صحراکښې چې یخې او به یخ سیورئ، توده ډوډی، شودې او مستې، کوچ او پیروې،
کورت او غوړي، پوڅې او پنیرونه هر څه له تاسره دي.
په خوارانو او بې وزلو رحم وکړه!
له مسافرو او لارویو نه خپل خوړونکي سپي ایسار کړه!
هرڅوک چې راځي اوستا د کېږدی ترسیوري لاندې کېږي هغه له خپلو سپیونه ساته او قدریې کوه!
ای د خوړو سپیو خاونده!
ستاد سپیو تاوان له تارسېږي او د دوئ په ضرر باندې ته نیولی یې.
سپی او نفس دواړه یوشان دي او هرشي ته خوله اچوي.
ته خپل سپی ونیسه او په موږ رحم وکړه!
ته په خپلو سپیو دا ګمان مه کوه چې دوئ به هروخت ستا دښمنو او غلیمانو ته غاپي.
دوئ ډېر ځله داسمان ستورو اوسپوږمی ته هم غاپي او ستا په ملګرو او اشنایانو هم بلوسي اوغوتې وهي.
آه_ هېڅوک زما نارې نه اوري.

دخپلوسپیو حملې هم نه ویني.
دوئ ولې څه نه اوري؟
ولې څه نه ویني؟
ولې په چارحم نه کوي؟
پردي خوبه نه وي؟ کبږدی خو د پښتنو معلومېږي.

سوداګره!

هرڅه چې خرڅوې هغه خرڅ کړه مګر خپل دین او ایمان مه خرڅوه!
هرڅه چې خورې هغه وخوره!مګر سودمه خوره! اوپنځه ګوتې په خوله مه منډه. هرڅه چې اخلې هغه واخله مګرد خوار وغریب ازار مه اخله!
له هر ځایه چې هر څه راوړې راپې وړه! مګر ګوره! چې بې انصافي او بیر حمي درسره رانوړې.
په اسونو او موټرو سوریږه! خو د چاپه اوږومه سپریږه!
له ښاره اوزه خوله نرخه اوله چتې مه اوزه !
لوی لوی کورونه د ځان لپاره جوړ کړه ! خو دخپل واورې دبل په بام مه غورځوه!
پتې ډېرپیداکړه مګر خپل پېتې مه درنوه! او ځانته اغزي مه کړه.
دځان غم دې وخوږاوس د نوروغم هم وخوره!
لوړې بنګلې دې پیداکړې لوړ همت هم پیداکړه!
خلک وایي په ډېرولیونی خوښ دی ته هم په لږه ګټه قانع شه او لیونی کیږه مه !
بډایانو وپیژندلې مګر خوار اوغریب دې نه پېژني.
راشه! دوئ ته هم ځان وښیه ددوئ په غم کښې شرکت وکړه!
په دې شرکت کښې که هرڅومره سهمونه ولرې هغه هېڅکله نه ضایع کېږي او ګټه بې یوپه لسه بلکه بې حسابه ده مګر دا سود نا روا نه دی روادی، بې انصافي نه ده انصاف دی.

خلك وپېژنئ!

هغه څوک چې دمملکت کارونه ېې په لاس کښې دي او د واک و اختيار خاوندان بلل کېږي يا په وطن کښې تاثير اونفوذ لري پوره وپېژنئ!

هغه کسان چې زموږ لپاره خدمت کوي يا زموږ په سرتجارت کوي بايد وپېژنو او ښه ېې وپېژنو.

پېژندل دانه دي چې فلانکی رئيس يا وزير دی، هغه بل په ملک او وطن کښې ډېر عزت او اعتبار لري، ددې بل ما ل او دولت ډېر دی، يا په لوړو ځايوکښې په ښه نظرليدل کېږي.

دا راز پېژندل زه نه وايم زما مقصد انسان شناسي او دسړو پېژندل دی نه د چوکيواو نومونو پېژندنه.

موږ بايد ترهرڅه د مخه سړي وپېژنو او دامعرفت په صحيح ډول حاصل کړو.

ددې معرفت لپاره ډېرې پخې سترګې اوصايب نظرپه کار دی.

دانسان جو هر او ذاتي قيمت معلومول دجواهرو له پېژندلو يو په څوګران اومهم کاردی.

انسان په ډېرو پردو او ډېرو رنګونوکښې پټ دی او غير له دغو جامونه ده نور کالي هم زښت ډېراغوستي دي او ډېر لباسي مخلوق دی.

دی په هرځای کښې بيله جلوه لري، دمنبر په سر يو راز اوپه خلوت کښې بل راز دی.

په بازارکښې انګورنه خوري په کورکښې بوتلونه په سراړوي او په دوايرو کښې د خلکو وينې څښې.

موږ بايد دهر چامعنیٰ اوحقيقت ته وګورو او په لباسونو، نومونو، رنګونو و نه غولېږو، که تاسې زما منئ د چا قصرونو، منصبونو ته مه ګورئ بلکې کار، فکر، ارادې عمل او ارزوګانوته ېې وګورئ!

تاسو بايد په سړوپسې وګرزئ! اوسړي ولټوئ!

هغه کسان چې دمملکت بهبود او سعادت غواړي او د اجتماعي درد احساس خاوندان دي هغه وپېژنئ او په محبت ورته وګورئ!

اوس هغه وخت تېرشو چې يوسړی به دمعاش او رتبې، عزت او اعتبار له مخې پېژندل کيده او بيا به د قوت او اقتدار له خوا ورته خلکووکتل.

دې عصر هغه باداران او اغاګان له اعتباره وغورځو ل او دوطن خدمتګارانو ته په قدر اواحترام ګوري.

د دې وخت انسان په انسان کښې معنويت او فضليت لټوي.

په دې وخت کښې هماغه سړی ښاغلی او منلی دی چې وطن او مملکت ته پې خیر او نفع رسېږي. او س هغه وختونه لاړل چې خلکو به جاه و جلال یا د ریا او تذویر په طلسم کښې ځانونه پټ کړل او چا به پې کار او عمل ته نه کتل.
ددې زمانې ائینه بل راز ده اوعلاوه دلباس او جامو په صفایي او خیرنتوب، دانسان معنوي توروالی اوسپینوالی هم سړي ته ښیي.

تاسې ښه ځیرشئ! دغه لوی خلک او درتبو او مقامونو خاوندان ټول په رښتیا لوی نه دي، اونه ټول واړه خلک حقیقتاً واړه او کوچني دي.

اوس موږ پوهېدلی شو چې په مشرانو کښې کشران اوپه کشرانوکښې مشرا ن شته.

له لرې اوله ورایه خلکو ته مه ګورئ او محض امریت اوماموریت په نظرکښې مه نیسئ! دوطن اومملکت صادق خدمتګاران له دروغجنو او مظاهره کوونکو نه بېل کړئ او خلک وپېژنئ!

دکوم ځای دی؟

یوکورېې دلته دی بل په کابل کښې، بل په یو بل ځای کښې.
څه ځمکه په کوهدامان کښې لري، څه په بغلان کښې څه په یوبل ځای کښې.
نغدې روپۍ یې په رشوتو نو دلته پیداکړی مګر ګټه وربانديې نور بانکونه کوي په یوبل ځای کښې .
ته ووایه چې دا دکوم ځای دی؟
مینه یې له دې خلکو سره نشته او د نوروملکونو خلک ورته ډېرګران دي.
ددې وطن له شعر او موسیقۍ نه خوند نه اخلي او د خارجي موزیک په صفت مړېږي نه. موږ ته په نغوت او نفرت ګوري او ډېرډیو مستخدمینو په مقابل کښې ډېره تواضع کوي. ته ووایه چې دادکوم ځای دی؟
دی د هېڅ ځای نه دی ځکه چې هرځای دده دی اوسړی ورته هر ځائي، ویلی شي.
هو! دا هغه مرغان دي چې څلور فصلونه په څلور ممکلتونو کښې تېروي او وطن نه لري، وطن نه پېژني، دیوه وطن په هواکښې نه الوزي او دوطن سړې او تو دې نشي تېرولی. دا هغه عیاشان دي چې بې له عیش او راحت نه نورڅه نه پېژني اوله وطن سره هېڅ مینه او علاقه نه لري.
موږ هغه کسان ددې وطن بللی شو چې دوطن په کاڼو او بوټو سر ورکوي او په سختو ورځو کښې دوطن په کارېږي که څه هم پوله او پټی نه لري او په زړوکو ډلو او جونګړوکښې اوسي.
هو! زما په عقیده دا وطن د هغه چا نه دی چې د ډېرو ځمکوقبالې پې اخستې دي بلکه د هغه چا دی چې د وطن مینه پې په زړه کښې ده او له وطن سره علاقه لري.

کوم یو ښه دی؟

یو دی چې په خبرو ډېرښه پوهېږي د هر مطلب لپاره ډېرښه پیرایه او ښه دلایل پیدا کولی شي، د خپل منطق په زور هرڅوک تېرباسی او له ډېره عقله ویښته چوي.
ساحر نه دی مګر یوشی په بل راز ښودلی شي او د خلکو په اذهانو او نظرونو هر راز لوبې کوي.
عملاً هېڅ نه کوي مګر په خوله هر څه کوي او هرکار ځانته منسوبوي.
بل هغه دی چې ډېرې خبرې او مبالغې نشي کولی، د ځان ښودلو او ځان ستایلو اقتدار نه لري په هره خبره کښې لکه د شړومبو مچ نه لوېږي، دهرچا توجه ځانته نشي جلبولی په مجلسونو کښې په وچ زور ځانته دخبرو موقع نه پیداکوي اوپه پټه خوله کار کوي په دماغ کښې یې ښه ښه فکرونه او په زړه کښې یې د وطن اوقام مینه ډېره ده مګر په خوله څه نه وائي او خپل صفتونه نشي کولی.
ته ووایه! چې کوم یوښه دی؟
زه خو وایم چې دی ښه دی مګر د هغه قدرکېږي او دده نه کېږي.
هغه پېژنو اودانه، د هغه ساحرانه کلمات راباندې اثرکوي او دده صفائي او معنوي فضلیت رانه پټ دی.
هو! مونږ په خبرو غولېږو او حقایق نشولیدلی.
موږ باید دانقیصه رفع کړو او د خپل احساس او ادراک علاج وکړو.
موږ په غوږو اورو او په سترګو څه نه وینو ځکه کارونه خراب او خبرې ښې دي.

وښیه څوك دی؟

اصلي نوم یې نشم اخستلی مګر رسمي نوم یې مامور صاحب دی.
په کارنه پوهېږي مګر په خوشامدو او چاپلوسۍ ډېرښه پوهېږي.
دلویو او معتبرینو په مخ کښې د حاضر باش او خانه سامان کار کوي مګر د خورانو او غریبانو سلا م هم نه اخلي.
سواد نه لري، مکتب یې نه دی لوستی، مدرسه یې نه ده لیدلی، اخبار اوکتاب نشي لوستلی مګر ماموریت کولی او ساتلی شي.
په درباري اوضاعو کښې دټولو استاذ دی مګر انسانیت اوسړیتوب یې هېڅ نه ده زده، مکتوب نشي لوستلی مګر شطرنج کولی شي.
لیاقت نه لري مګر ډوډۍ لري.
دخدای طاعت ته یې ملاماته ده مګر دامرانو په اطاعت کښې اول نمبراخلي.
دنیا یې ډېره ده مګر همت یې کم دی.
تنخواېې لږه ده او جایداد یې ډېر دی.
مسافر او فقیر ته یوه سوې مړۍ نه ورکوي مګر مېلمنوته هره شپه چرګان حلالوي.
غل نه دی مګر له غلوسره نیمه برخه لري. ساحر نه دی مګر په یو څوخبرولوی لوی خلک ړانده او کاڼه کړي.
وښیه! څوک دی؟

رشوت خوره! ته راپه یادشوې

چاوویل: ټنډېري مګر مړېږي نه، ماته سمد لاسه ته راپه یاد شوې.
بل وويل: ګېډه خوږې مړه ده مګر سترګې يې وږې دي، بيا ته راپه ياد شوې.
يوه وويل: قصاب نه دی مګر ډېرخلک يې بې تېغه حلال کړي دي، دلته هم ته راپه يادشوې.
هغه بل وويل: منګولې او پنجې يې دليوانو نه دي او خونخواردی د ا ځل هم ته راپه ياد شوې.
بې ګناه خلک مې په زندان کښې وليدل، ته راپه ياد شوې.
هغه ورځ چا پوښتنه وکړه چې په غلو زهير، دمجرمينو طرفدار، دمظلومانو دښمن، د ناحقې ملګری، د قاتلانو حامي څوک دی؟
ماته ته راپه ياد شوې.

سياست

وايه يوځه کوه بل څه.
له بل نه پوښتنه کوه! پخپله هيڅ مه وايه!
په شپه کښې د لمر وړانګې ښيه! په ورځ کښې دتورتم ښيې.
که خبروې ځان نا خبره کړه! که خبرنه وې د با خبری مظاهره کوه!
شکره لکه مرچ خوره. مرچ لکه شکره.

خلک څه وائي؟

يو وائي په دوايروکښې بې پيسو د چاکارنه کېږي، بل وائي دخان اوملک رسوخ او اعتبار ورځ په ورځ زياتېږي او ضعيفانوته پنجې تېرې کېږي.
څوک وائي دلته نوی نهضت او فعاليت نشته، ځيني وائي صحيح اشخاص او دفکر خاوندان نشته.
شاعر وائي: نشاط او طراوت، ذوق او سرور، احساسات او جذبات نشته.
ملا وائي: دجلال آباد په نوي ښارکښې مسجد او د اذان غږ نشته.
رجب خان وائي: د جلال آباد نوی ښار جوړنشو او زوړ ښارپه لوی لاس وران شو.
دنوي ښار نقشه لکه دسيدجما ل الدين قبر، ياد قرغې بند هېڅ نه جوړېږي او هېڅوک نشي پوهيدلی چې دښار مخه کومې خواته ده او څنګه يا کله جوړېږي.
حميدوائي:

چې دې نکړيه نيکيو ننګ ونام لوړ په دوه چومه دې د خټومشه بام لوړ

بل ځای وائي:

د ریــا پــه حــق پرســتو پــورې خانــدي   پــه هـــردم دبـــرهمن بـــت پرســـتي

یونس وائي:

بنـــدګي چـــې د ریـــا کـــوي یونســـه!   دهغــه ړیــره خیشـــته ده نـــایي غـــواړي

بـه لباس کـې څـه دخدای بندګي نشي؟   چـې جامـه دې د ریـا واغــو ســته برکــه

علیخان وایي:

ژوبــل زړه بــه دې روغ نکــړي علیخانــه!   پسـې مـه ځـه جراحـان دي طبيـب نشـته

دبغـل پــه کتـاب څـه شــی علـم بویـه   هرصــحاف پــه ملایــانو حســاب نــه دی

پیرمحمد وایي:

داد فریـــاد مـــې ترفلکـــه نـــه رســـېږي   دېتنـګ پــه دود وریتېـږم خمــوش ځکــه

شیدا وایي:

چـــې لیـــده یکـــې اثـــر د الـــم نشـــي   څـه حاصـل لکـه شـبنم لـه چشـم تـره

څولـك وائـي؟؟

څوک وایي چې کوږ بار ترمزله نه رسېږي او د دروغو مز ل لنډ دی.
د دروغو مزل خو تراخرته پوري دی اوکاږه بارونه ترهماغه وخته مزله ته رسېږي.
څوک وایي چې بد ګرزي بد پرزي.
که دا خبره رښتیا وای اوس خو به یوسړی روغ نه و پاته.
څوک وایي چې د دروغجن مخ توردی. ماخو ډېر دروغجن ولیدل چې مخونه یې تک سپین دي.
څوک وایي چې دشیطانانو دې کور وران شي.
څوک وایي چې دغله په غره کښې ځای نشته.
رادې شي ودې ګوري چې ښارونه بازارونه ترې نه دي ډک؟
څوک وایي چې غل نه یې له پاچا مه ډارېږه!
ایا دناحقې له شاهدانو نه وېره نه ده په کار؟
څوک وایي چې په تشو خبروکار نه کېږي؟ دلته خو په خبرو هرڅه کېږي او بې خبرو هېڅ نه کېږي.
څوک وایي چې د غله په ږیره خلې وي ډېر غله شته چې بیخي ږیره نه لري.

ځوک وايي چې ډېر واېې لږ ترې خېږي، ما خو وليدل چې هېڅ ترې نه خېږي.

څه وکړو؟؟

موږ ډېر کارونه لرو او زموږ وظايف ډېر سنګين دي.
هرڅه چې کوو هېڅ نه کېږي او هېڅ نشوکولی.
داولې؟
داځکه چې: کار په سړيوکېږي او موږ ډېر دکار سړي نه لرو.
څوک چې لږ غوندې سم اوصحيح کارکولی شي خلک يې نه خوښوي او ناکامه کوي يې.
هغه چې د خلکو خوښ وي هغه بې دخلکو له مراعاتونو نورهېڅ نه کوي او دخلکو د خوشحالۍ د پاره هر څه کوي.
دڅنګه خلکو مراعات او خوشحالي؟
دهغو خلکو چې پخپل خيروشرهېڅ نه پوهېږي.
ژرنده او جمايت نه پېژني.
لکه ګډې او اوزې په قصاب او شپون پسې يو راز منډې وهي.
دوه ملکان يې يو د بل سيورى په ډانګو نو وهي.
ددوه خانانو خوسي يې يو ځاى نه څري.
ددوه پيرانو مريدان يې يوله بل سره د خداى لپاره دښمني کوي.
دوه ملايان يې يو په بل پسې مونځ نه کوي.
دوه تربرونه يو په بل پسې نه ځي.
اجتماعي شعور او احساس په کښې نشته.
له حق اوحقيقت، انصاف او عدالت سره مينه نه لري.
ښه نو موږ څه وکړو؟
موږبايد يو څو تنه د کارسړي پيداکړو.
چې هم کاروکړي، هم په کار پوه وي، هم دکار کولو صحيح طريقه ورمعلومه وي.
ځينې کسان وايي په يوڅو ګلانو نه پسرلی کېږي، په يو ه مملکت کښې څوتنه هېڅ نشي کولی، څوتنه به کوم ځا ی ته ورسيږي، ترڅوټو ل ښه نه شي کارونه نه ښه کېږي.
په دغسې خبرو ساده ګان ډېر ژرغولېږي او هغه کسان چې انسان ته يوازې د جسمانيت له خوانه ګوري بلکې تدبير، فکر او د ادراک قوت ته ګوري هغه پوهېږي چې يو سم او صحيح انسان د يوې سمې او صحيح نقشې او صحيح پروګرام په طرح کولوبه دنياکښې لوى لوى کارونه کوي او ډېر خلک په سمه لاره د عالي مقصد په لورې روانولی او بيولی شي.
ددغه شان څو تنو سړو له لاسه ډېر ډېر کارونه کېږي او دغسې اشخاص هرځاى ته رسيدلی شي.
په دغسې يو ګل باندې سل پسرليه جوړېږي مګر په څو پسرليوکښې موږ دغه شان څوګلونه نشو پيداکولی ځکه چې نه يې شو پېژندلی.

زه دا نه وایم چې نشته یاپه دې خاوروکښې استعداد محوه شوی دی ، بلکې وایم چې باید په دغسې سرو پسې وګرزو او د وطن غرونه، کلي او کورو نه وریسې ولټوو.
موږ نه یو خبرچې زموږ په غرونوکښې څه راز ګنجونه ترخاورو لاندې پټ پراته دي؟ په دې و چه او سپیه بیدیا کښې کوم ځای دحیات اوبه ترځمکې لاندې غلې شویدي؟ په دغو خوارو او زړو جاموکښې څه راز انسانان پیداکیږي؟
په دغو خلکوکښې چه زموږ نظر اوتوجه نه جلبوي څه فکرونه او څه ارزوګانې موجو دې دي. که موږ په دې پوه شوچې:

دیوسف خیرو جاموکښې څه ګناده نبه لباس کښې چې ګناه کړي زلیخاده

راځئ، خیرې کړو داسې جامې ړکینې پکې وګورو څېرې ډېرې ننګینې

نو هله به داشخاصو حقیقت او ماهیت ته ورسیږو او زموږ انتخاب به دلباس او څو خوږو خبرو له مخې نه وي بلکې دمعنی او حقیقي هویت له حیثه به وي.
موږ باید هرچاته په ځیر ځیر وګورو او په خلکوکښې سترګې وغړو.
سترګې غړول یاکتل دانه دي لکه چې اوس هم ځینې دجاه وجلال خاوندان نورو ته په حقارت ګوري.
ډېر خلك شته چه د چا تر ږیرې لاندې بې کلونه تېر کړي مګر لیدلی بې ندی.
ډېرخلک وایي او زه هم وایم چې دکارسږی نشته ځکه کارو نه خراب دي.
داخبره له لویونه نیولی، ترووړوپورې هریوکوي مګر سوا ل دادی چې چېرته؟ او په کوم ځاې کښې؟ په یوه کورنۍ او یو ښارکښې نشته؟ که په وطن او هیوادکښې. که چېرې دکلي او کورخبره وي نوکله کله خو په یوه کاله کښې د څښلو اوبه هم نه وي مګر په بل ځای کښې سیند بهیږي او په ځینو کورونو کښې ویالې رواني وي.
که په وطن و مملکت کښې بې لټوو نو په ګوشته کښې هم ځوانان شته او لعل پوره خو په میږو پوره ده.

وویریږئ اومه وېریږئ!

که په زړه کښې فساد او خیانت نه لرئ! که صحیح نیت اوښې ارزوګانې درسره وي، که د حق او حقیقت په قوت عقیده لرئ.

له حق ویلو او حقیقت ښکاره کولو مه وېریږئ او په حقاني جرئت نا حقه ظلمونه او داو هامو بوتان مات کړئ!

په هرځای او هر چاکښې چې خیانتونه او فسادونه، ظلمونه اوبد کارونه، ریا او تزویر، بې کفایتي او نالایقي وینئ ورسره جهاد وکړئ او په هر مورد کښې خپل صحیح او انتقادي نظریات ښکاره کړئ!

له هېچا مه وېریږئ او هېڅکله سترګې مه پټوئ!

که د خپل شخصي اونفسي اغراضو لپاره کار کوئ!

که د وطن اومملکت په نامه خلک غولوئ!

که په زړه کښې ټکي او برګي لرئ!

نو ددې عصر له بصیرت نه ووېرېږئ اوپوه شئ چې کاږه بارونه ترمزله نه رسېږي او بې اساسه عمارتونه ډېر ژر نړېږي.

که یو آمر په تاسې باندې سترګې سرې کړي او له قانون اوعدالت نه خلاف امرونه کوي، که یو خان اوملک په خپل زور او قوت تاسې نه بیځایه لحاظونه او مراعاتانونه غواړي که ځوک لوړو مقاماتو ته لاره لري او په تاسې د سفارش خطونه راوړي مه وېرېږئ او په حق ټینګ ودرېږئ.

که تاسې خیانت ته اقدام کوئ یا دنفس دشیطان لپاره حق باطلوئ که هر څومره موافقتونه درسره وي او قوي لاسونه درسره شریک وي، که ټول عمرمویوه اوبل ته تملقونه کړی وي نو د سبا ورځې له باز خواست نه ووېرېږئ!

هو! د مظلومانو او بې وزلو له فریاد نه ووېرېږئ!

هغه کسان چې تاسې خپلو معایبوته ملتفت کوي اوستاسې نقایص درښیي له هغوئ نه مه وېرېږئ! مګرله هغو متملقینو نه وډارشئ چې ستاسې خیانت ستایي اوستاسې په سترګو پردې غوړوي.

چاچې په مملکتي دوایرو کښې لکه دشرکتو امران یوازې په پیسو کومه رتبه پیداکړیده یا بې په خوشامدو او تملقو نو ځان یوه حدته رسولی وي او وظیفه نه پېژني بلکې اشخاص او درباریان پېژني، هغه بایدله خپل آینده سر نوشت څخه ووېرېږي.

هغه کسان چې خدای پېژني او له وطن او ملت سره علاقمند وي دمملکت له تخت وتاج او له خپل اولوالامر او پادشاه سره رښتیانی مینه او علاقه لري د حق او عدالت له مقتضا سره سم د خدای دپاره کارکوي نو :

(لاخوف علیهم ولا هم یحزنون).

استاذویل!

استاذ موږ ته درس راکاوه او موږ بې ډېرښه پوه کولو.

دده په تعلیمونو، اجتماعي شعور او احساس ډېر قوی کیده او په مغزو کښې بیداري پیداکیدله ده موږ ته د حساب او محاسبې اصول هم ښودل او ویل یې تاسو باید هر وخت له ځانه سره حساب وکړئ او حسابي خلک اوسئ!

یوه ورځ بې د حساب په درس کښې موږ ته ویل:

که یو عدد له بل عدد سره داسې یو ځای کړو چې یو پاس او بل لاندې وي لکه ۲ نو څلور(۴) ترینه جوړېږي او دیوه وجود په بل کښې محوه کېږي او استقلال بې ورکېږي.

مګر که دواړه ځنګ په ځنګ یو ځای کړو لکه (۲ ۲) نو دوه ویشت ورځنې جوړیږي او دوه شل کیږي د دواړو عددونو شکلونه اوصورتونه هم په خپل حا ل پاته کیږي.

ځکه چې په دې صورت کښې دملګرتیا، اتفاق او وروروليـ راز پټ دی او په هغه بل صورت کښې تفوق تسلط او محوه کول مضمر دی.

ده ویل که داتفاق او ملګرتیا په صورت یوتن په ځان پسې بل روان کړی شي نوقدر او مقدار یې ډېر زیاتېږي او مرتبه یې لوړیږي.

(یعنی له احادو نه عشراتو، ماُتو او الوفو..... ته خبره رسیږي). که یو د بل په اوږو سپرېږي او بل د بل په اوږو نو که پنځه تنه وي یعنې پنځه الفونه یود بل په سر د پاسه کیږدو هماغه پنځه ورځنې جوړیږي اوشکل وصورت یې هم محوه کیږي

زموږ استاذ موږ ته په حساب او ریاضي کښې هم داجتماعیاتو او سیاسیاتو دفلسفې درسونه راکول او موږ یې پوه کولو چې باید یو له بل سره داسې یو ځای شو چې دتنازع.....په میدان کښې ځنګ په ځنګ ودریږو او څوک د چاپه سرباندې پښې کښېږدي، یو د بل استقلال سلب نه کړي دلاندې کولو او محوه کولو غرض په کښې نه وي بلکې یو د بل درجه او مرتبه لوړه کړي.

ده ویل: موږ به یو مخکې کوو او مشرکوو به یې مګریو د بل په سر نه سوریږو او د بل دټیټولو چم به نه کوو.

زموږ استاد دا هم ویل:

که موږ دوه مساوي عدونه لکه(۱ ۱)(۲ ۲)(۳ ۳) هریو له بل نه وړاندې وروسته کړو نتیجه یې یوه ده مګر په دوه متفاوتو عدونوکښې تقدیم و تا خیر ډېر فاحش فرق راولي اوپه مقدار کښې ډېر تفاوت راځي.

که موږ یو او نه یوځای کوو او داسې یې لیکو (۱۹) نولس کیږي مګرشل کیږي نه که هم دغه دوه عددونه داسې ولیکل شي(۹۱)خبره سلوته نږدې کیږي او ډېر زیادت په کښې راځي.

همدغه سبب دی چې په یو هو جوامعوکښې هغه څوک دمخه کیږي چې قدر او مقداریې له هغه بل نه زیات وي او دده په مخکې توب باندې دجامعې قدر او قیمت ډېر لوړیږي.

موږ باید په دې سرپوه شو او د هر چا استعداد، معیار، مبلغ او مقدارته وګورو.

عجيب انسان

ړوند نه دی مګر خپل عيبونه نهويني.

کوڼ نه دی مګر خپله اوري اود بل نه.

زړه لري زړه سوی نه لري.

خپله لږه پوهه ورته ډېره ښکاري د بل ډېرعلم ورته لږ معلومېږي.

دبل لږ ما ل ډېر په نظرورځي او خپل ډېر مالونه ورته لږ ښکاره کيږي.

ددې لپاره چې خلک ورته لاس په نامه ودرېږي، خلکوته لاس په نامه درېږي.

دفرعونيت لپاره غلامي قبلوي او د عزت لپاره ذلت ته غاړه ږدي.

دين په دنيا خرڅوي اودنيا په پوچو اعتباراتو پلوري.

لکۍ نه لري او خلک ورته بې لکۍ نه وايي.

څلورپښې نه لري او په څلورو روان دی.

آس نه دی مګرخلک په لغتو و هي.

ښکرنه لري مګر سرتمبه دی.

له عقله پياده وی مګر هېڅکله پلی نه ګرزي اوپه موټرکښې هم د خپل جهل په خره سپور وي.

ته به وايې : دا څوک دی؟ زه وايم: بې پوهې زورور.

خان لالا

خا ن لالا هېڅکله بې نوکرو او سرېو نه ګرزي.
دی هېڅا يوازې نه دی ليدلی.
پخپل صفت هر څوک خوشحالېږي مګردی بې له خپلو اوصافو بله خبره نشي اوريدلی.
که بل څوک دده صفتو نه بيان نکړي دی پخپله خپل صفت په ښه شان کولی شي اولکه سپايي پخپله ځان ستايي.
خان لا لا بخششونه هم کوي او په کا ل کښې په زرهاوو روپۍ نقداو جنس يوه او بل ته ورکوي مګر خوار اوغريب ته سوی مرۍ هم نه ورکوي.

حاکم او علاقه دار، مدیر او مامور، خان او ملک ته سل قسمه طعامو نه تیاروي مګر مسافر، کونډې او یتیم ته یوسکړک هم نشي ورکولی.

که تاسې خان لالا خوشحالوئ نو قلم او کاغذ راواخلئ او دده بخششونه حساب کړئ یاېې خرڅ یو په لسه زیات وښیئ مثلا دده په مخکې ووایئ چې د خان په کورکښې یو کورکمند د کا ل څلویښت منه لګېږي او دغوړیو خوبې هېڅ حساب نشه.

خان لا لا نور صفتونه هېڅ نه پېژني، پام کوئ چې د فضل و لیاقت خبرې دده په مخکې ونه کړئ، او داجتماعي خدماتو یا اخلاقي فضایلو نوم په خوله وانخلئ، تاسې به دخانانو په خوی اوبوی بلدنه یاست مګر ماله رجب خان سره ډېر صحبتونه کړي او دوئ ډېربنه پېژنم.

ماځینې داسې خانان هم لیدلي دي چې له خوارې ژرنده ساتي او له کبره مزنه اخلی.

رشوتونه

رسمي رشوت: هغه رشوت چې حاکمان، ماموران، قاضیان او منصبداران یې اخلي.

غیر رسمي: هغه چې خان، ملک، ناظر او نوروته ورکول کیږي.

معنوي رشوت: تملق مخامخ صفتونه دعا ګانې او داسې نور.

دپاک نفسو رشوت: دایکه، دحقوقو پیسې، خدمتونه، مېلمستیا.

د ظالمانو رشوت: هغه رشوت چې حق باطلوي او باطل حق کوي.

دهوښیارانو رشوت: چې کار له حق او اصولو سره سم وکړي او رشوت په کښې واخلي.

افراطي رشوت: چې دبانکونو داسهامو اخستلو لپاره وي.

غیر افراطي: چې د نس مړولو اوتن پټولو لپاره وي.

د ریا کارانو رشوت: ږرشی ردول او په مجلسونو کښې یادول او په ډېرو باندې غلی کیدل.

دفاسقانو رشوت: پیمخي.

داحمقانو رشوت: د رشوت په طمع او امید له حق اوقانون نه تېرېدل.

دمحطاطو رشوت: د یوه اوبل لحاظونه او مراعاتونه.

دمتملقينو منطق

يوه پاچا له چانه پوښتنه وکړه چې زما په ورغوو باندې ولې ويښته نشته.
هغه وويل ځکه چې پا چا پخپلو لاسونو باندې په ليولپو روپۍ خلکوته ورکوي او ورغوي يې سولېږي.
پاچا وويل چې دنورو خلکوورغوي خو هم ماغوندې دي.
هغه وويل: هغوئ هم پخپلو لپو ستاله لپو څه اخلي او ورغوي يې سولېږي.
پاچا بياوويل: هغه چې زه هېڅ نه ورکوم د هغوئ ورغوي هم دغه شان دي.
هغه په جواب کښې وويل: هغوئ چې ستا پخششونه د نوروپه حق کښې ويني نوله ډېر حسرت او ارمانه خپل ورغوي سولوي او افسوسونه کوي.

د ښځو ډار

يوه وويل: زه له خپلې ښځې دومره وربېرم چې هر څه وايي هغه کوم.
بل وويل: زه بې له ويلو هم د هغې په رضا کارکوم.
دريم غبرګړ چې زه هېڅکله بې له څه تحفې اوسوغاته کورته نشم تللی.
څلورم وويل: ماله ډاره ببخي ښځه نه ده کړې.

موږ په هرچاپسې نه ځو

يوملګری په لاره کښې مخکې شو.
بل ورته وويل: موږ پښتانه يو په چاپسې نه ځو او څوک نه پرېږدو چې له موږ نه دمخه شي.
هغه وويل: رښتيا چې تاسې تل په خروپسې ځئ او خره مو په مخکې وي يا د اسونو په مخکې منډې وهئ او په سړو پسې هېڅکله نه ځئ.

په خروکښې هم الفت شته

له يوه ليکونکي سره چې تخلص يې الفت و څوتنه ملګري ولاړو.
څو تنه خره په لاره تېرېدل چې وربوزونه يې يوله بله نزدې کړي و او څښونه يې ګرول.
يو ه غبرګړ چې په خروکښې هم الفت شته.
الفت سمد لاسه وويل:
هو! لکه زه چې په تاسې کښې يم.

د رجب خان دعوتنامه

ښاغلی.......... !
له ډېرې مودې مې دا سودا وه چې يوه شپه تاسې ميلمانه کړم مګر جرئت مې نشو کولی ځکه چې اوږه ډېرګران دي.
نن سهار ستاسې طالع بيدارې وې چې دحاتم طايي کتاب لاس ته راغی او تر تاثير لاندې راغلم. په همدغه وخت کښې دامشهوربيت هم راپه يادشو:

مهمان روزي بخود مياورد پس ګناه ميزبان رامی برد

نومې له ځان سره فيصله وکړه چې دګل کرم وخت هم دی او دپنج کتاب ملاصاحب هم ويلي دي:

کرم مايهٔ شاد مانی بود کرم حاصل زندهٔ ګانی بود

نو راشه! په يوه دانه ګل کرم به جناب قاضي صاحب او دوه نورملګري خوشحاله کړې او ضمناً به دخپل جود او سخا يوه دوه ناحقي شاهدان هم دقاضي په مخکې تېرکړې. نو ای ګرانو ورونو ګرانو ملګرو!
(توکل په خدای) بېګاته زما ځای ته راشئ!
مګرګوري! خدای پاک فرمايلي دي: (کلواو اشربو ا ولا تسرفوا).
نوتاسې هم بې امرې مه کوئ! ځکه چې دهوښيارانو متل دی : (نيم نان راحت جان).
بله دا چې: طمع رانبايد که چندان کنی که صاحب کرم راپيشمان کنی
(لاهور رجب)

نتيجه يعنې څه؟

رجب خا ن: دامامورين او ميرزايان چې نتيجه نتيجه وايې ددې څه معنی اونتيجه څه شي ته وايې:
عجب خان: لکه له شودو نه چې څوک پيروی ټول کړي ياله مستو نه کوچ وباسې نتيجه هم دغه شان شی دی. کوم مامو ر چې ديوې فقرې تحقيق اوتفتيش ته مقرر شي او له خلکو سره دومره سوا ل او جواب وکړي چې مقصد اومدعا ورکه شي نو بياچې له هغو پانو نه مطلب راباسي نتيجه ورته وايي:
رجب خان: ښه دې پوه کړم، هغه ورځ چې زموږ کلي کښې مړی شوی و او حاکم صاحب له ميرزايانو سره راغی قاتلان خو تبتيدلي و مګر دوئ دا نور خلك له سوا ل و جواب لاندې ونيول او يو سوا ل به بې څوخو ځله کاوه. زه حيران يم چې ولې دوئ يوه خبره دومره شاربې اوخلک په توراو سپين اړوي اوس پوه شم چې دوئ کوچ ورځنې ايستل او پيسې بې پکې اخستلې نوهرکله چې نتيجه اوپيسې لاس ته ورغلې بيا څوک په مړي پسې ونه ګرزيدل اونه بې چاپوښتنه وکړه.
ښه دميرزايانو په نتيجه خو دې پوه کړم اوس يو څونورې نتيجې هم راوښيه.
عجب خان: نتيجه په هر ځای کښې فرق کوي ځکه وايم چې زموږ په ملک کښې:
دعلم نتيجه: اماملي کول او خيراتونه خوړل.
دماموريت نتيجه : رشوتونه اخستل.

دما ل او ثروت نتیجه: سودکول.
دهوښیارۍ نتیجه: چل اوفریب.
دناپوهۍ نتیجه: شرارتونه او فسادونه.
دنادارۍ نتیجه: غلا او ناحقه دعوی.
د قوت نتیجه: ظلم او تعدي.
دپاک نفسۍ نتیجه: فقر او قرضداري.
دچالاکۍ نتیجه: معتبري.
د چاپلوسۍ نتیجه : دآمرینو خوشحالی.

انسان یعني څه

ر جب خا ن خوبه تاسې پېژنئ چې وظيفې بې نه دي خوړلي مګرملا شوی دی، د ادبیاتو په فاکولته کښې بې څه نه دي لوستي خومقالې لیکلې اوشعرونه ویلی شي.
داستدلال قوت بې هم بدنه دی اوپه فیلولوجۍ کښې لاس څه چې پښې هم لري، څنګه چې د ده خبرې عجیبې غریبې دي هغسې بې دلایل هم دي.
هغه ورځ چا ورنه پوښتنه وکړه چې انسان یعني څه ؟
ده وویل:
منطقیان ورته حیوان ناطق وایې یعنې هغه حیوان چې خبرې کوي.
شاعران وایي:

پــــه نــــاطق حیـــوان تعریـــف چـــې دانســـان کـــړي
پـــــــه خبـــــــــرو غولیــــــــــــدلي هلکــــــــــان دي
ســـړی نـــه دی چـــې بـــې کـــار دســـــړونه وي
پـــه خبـــــرو کـــــه هــــر څــــومره ښــــه پــــوهېږي

ډاروین وایي: انسان دبیزو زوی یا لمسی دی.
مګر زه بې له خان صاحبه بل چا ته انسان نشم ویلی ځکه چې پاک خدای انسان ته ظلوم او جهو ل ویلی دی اوله خان نه زیات ظالم او جاهل نه پیداکېږي.

رجب خان د لغوي تحقيق په وخت کښې کله چې پښتو يا فارسي لغتونه عربي ته راکاږي نو خان اوخاين له يـوې مادې نه مشتق بولي، مګرکوم وخت چې عربې لغتونه پښتوکوي نو بيا وايي چې (انس) يا انسان له (نس) نه ماخوذ دی نو د د هر چا چې نس لوی وي او په پرديو مالونو هم نه مړېږي هغه خان او حضرت انسان دی.

خوشحالي اوغم

له خوبه راپا څېدم، سترګې مې ومښلې، د ډو ل او سرني اوازمې ترغوږه شو.

يوه شيبه وروسته سره ډولی او لويه ورا راښکاره شوه چې ډېر خلک ورسره خوشحاله روان و.

زه هم له دوی سره ملګری شوم او په دغه خوشحالۍ کښې مې ځان شريک کړ.

ماغوندې نور هم ډېر خلک له دې ډولۍ سره روان و اوپه پردي واده کښې بې لاسونه غورځو ل. څوک چې ددنيا په خوشحاليوکښې مطالعه لري هغه به ماته هېڅ تعجب ونه کړي.

که موږ د دنيا لويه وراوګورو نو د خو شحالۍ ناوې ديوه کورته ورځي مګر وچولۍ دډېرو غوړيدلی وي.

دډولۍ دننه حا ل چاته نه وي معلوم، دډولۍ خاوند په راز راز تصوراتوکښې ورک وي. او نه پوهېږي چې بيګاته به څه راز بشره ويني؟

دغه مجهوله ليلی او نا معلوم حقيقت په ښايسته حجابونوکښې پټ وي او ټوله ساحري يې په همدغه پټوالي کښې وي.

په دغه حا ل کښې چې د واده خاوند لا د حسن او جما ل له مخه پوړنۍ نه و اخستی اويـوازې د مينې او محبت په کيف مست و خپل ځان يې دسعادت اونېکمرغۍ رښا ته ډېر نږدې ګاڼه مګرپه حقيقت کښې همدغه شيبه دی دسعادت په غېږ کښې و او د خوشحالۍ پلوشو بې شاو خوا رڼا کړې وه.

ددنيا هر راز نيکبختي اوهرډول خوشحالي دانسان په احساس اوتصورکښې ځای لري، همدغه احساس دی چې دغم شپې او خوشحالي ورځې يوله بله بيلوي.

همدغه سبب دی چې يوشی يوسړی خوشحالوي او بل خپه کوي ديوه لپاره غم د بل ښادي شي.

موږ په دغه ګمان چې د خپل يوه ملګري کورته دخوشحالۍ ډولۍ وړو ټول خوشحاله و، چا اسونه ځغلول، چا به ټوپک ويشتلې، ځينو اتڼونه کو ل، ځينو ټوکې او مسخرې کولې او په همدغه شان وضعيت ماښام تياره کلي ته ورسيدلو او ډولۍ دکاله په مخکې ښکته شوه.

ښځې راغلې او د ډولۍ پردې یې جګې کړې مګر بې له دینه چې یوه ښایسته مړه ناوې ووینې نور څه په کښې نه و.

دغې ښکلې پېغلې دانه غوښتل چې په دغه کاله ننوزي او خپل ګران ملګری په بل چا بدل کړي.

دغه اجباري واده دا مجبوره کړه چې په زهرو ځان ووژني اوله ډولۍ نه جنازه جوړه کړي. د دې حا ل له لیدو سره سم دژړا اوازونه پورته شوه او دهر چاپه احساس کښې بدلون راغی، همدغه وخت مونږ و پوهیدو چې مونږ له یوې جنازې سره خپل تصوراو ګمان خوشحاله او په خندا روان کړي وو.

زمونږ ګمان دومره قوي تاثیر درلود چې مړی یې راباندې په ډول او سرنې کورته ووړ.

زما یوه ملګری وویل: په رښتیا چې خوشحالي څوک په زور او اقتدار یا په ډېرو پیسو کو رته نشي راوړلی بلکې د زړو نو موافقت غواړي.

یو بل ملګری (چې ددې واقعې له عکس سره مخامخ شوی و) هغه وویل:

هرکله چې ګمان دومره مؤثردی څومره به ښه وی چې دا قوت شامدام پاک وساتو اوپه ښه لاره کښې یې صرف کړو.

آرزو

هلته لرې دغره په لمن کښې د لمر پلوشو ته څه وځلېدل لکه چې په اسمان کښې ستوري او په زړونو کښې دارزوښکلی مخ ځلیږي.

زه نه پوهیږم چې دا سترګو لپاره ځلیدونکی شی څه شی دی؟

دکومې مستې پېغلې دلاس ائینه ده، که دکومې معشوقې دغاړې امیل نه کومه قیمت بها مر غلره لویدلې ده؟

د هغې تجلی پلوشه ده چې په کوه طور کښې یې ځان ښکاره کړی که له کوم کان اومعدن نه کوم ښکلی غمی راوتلی دی؟

دغه شان ډېرفکرونه او ګمانونه پیداشو ل او زه یې په هغه لورې روان کړم زه نه پوهېدم چې په څه شي پسې ځم او څه به په لاس راشي؟

زما تصوراتو او خیالاتو دغه مجهو ل شی زما په نظرکښې ډېرښایسته کړی و، زه خپل مطلوب ته په ډېر لوړ قیمت قایل وم.

ماله ځانه سره ویل چې په غرونوکښې هرڅه موندل کېږي او په دنیاکښې ځینې داسې غرونه هم شته چې دخدای استازو په کښې رازو نیاز درلود او د خدایي فکر ونو ځانګوپه کښې ځنګیدلې ده، دلمر اوسپوږمۍ لمرۍ پلوشي په دوئ لوېږي اود خدای د رحمت وریځې مدام د دوئ په سرګرزي.

دغه راز ډېر خیالونه او تصورات راسره ملګري و چې زه هلته ورغلم او خپل مقصدته ورسیدم. هغه شی په حقیقت کښې هېڅ شی نه و او د دنیا په بازار کښې یې هېڅ قیمت نه درلوده، زه پوه شوم چې دنیا موږ هروخت په همدغسې شیانو غولولي یو او ډېر خوشې شیان یې راته له ورا ځلولي دي.

له موږ سره هروخت لوړفکرونه اوستر خیالات ملګري وي، مګر عملاً په دغسې ناوړه او خوشې شیانو پسې روان یو.

هغه څه چې موږ له لرې وینو اونه یو ور رسیدلي موږ ته ډېر ښایسته ښکاره کېږي او په لوړ قیمت ورته قایلېږو مګرپس له رسیدلو پوهېږو چې موږ په هسې او خوشې شیانو پسې هڅه کوو او په داسې شي پسې ځو چې هېڅ نه په کارېږي هماغه لیلی چې خلک یې په دیدن پسې ړندېږي ځینې نور چې ور رسیدلي دي هغوئ یې اوس له کټه غورځوي او هېڅ قدریې ورسره نشته.

دا لیلیٰ دانسان هماغه ارزو ده چې مخکې له رسیدلو یو رازوي او وروسته تر رسیدلوبل راز کېږي او دزړونو له کوره ایستل کېږي.

((پای))

څه لیکل یا لیک پوه

www.ulfat.de